

РЕШЕНИЕ

№ 6435

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2576** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена от Х. М. А. А., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/1852 от 29.01.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която за втори път е отказано на жалбоподателката предоставянето на месечна семейна помощ за дете о чл.7 ал.1 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се твърди, че същата е издадена в нарушение на материалния закон. При постановяването ѝ не била съобразена разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Поддържа се, че не са налице законови ограничения, въз основа на които да бъде отказано отпускането на исканата помощ. Твърди се, че нормата на чл. 3, ал. 5 ЗСПД, на която се е позовал административният орган, не се прилага по отношение на лица, получили статут на бежанци, а касае чужденците, които пребивават постоянно в страната. Изложени са доводи, че заповедта е в противоречие с чл. 1 от Закона за закрила на детето, в който е предвидено, че следва да се съблюдава висшия интерес на детето, а отпусканите от държавата средства не са за родителите, а имат за цел с тях да се посрещнат основни нужди на всяко дете.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от упълномощен процесуален представител – адв. Пл.Ж., който поддържа жалбата и моли заповедта да бъде

отменена. Претендира и заплащането на разноски по делото.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. не е представляван и не е заявил становище по основателността на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Х. М. А. А. е гражданка на И., с предоставен бежански статут. Жалбоподателката е подала до директора на Дирекция "социално подпомагане" - В. заявление-декларация вх. № ЗСПД/Д-С-ВР/1852 от 30.05.2019 г. /л. 25 от делото/ за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование по чл. 7 ЗСПД. В заявлението е посочено, че помощта се иска за непълнолетните ѝ деца С. О. С. С., Сейф О. С. С., Дима О. С. С. и Бара О. С. С.. Посочен е брутният доход на семейството за предходните 12 месеца в размер на 12 090,12 лв. или средномесечно по 1 007,51 лв.

Във връзка с подаденото заявление-декларация е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/1852 от 29.01.2019г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. /л. 7 от делото/, с която е отказано отпускането на помощта с мотиви за всяко от децата, че „получаването на помощ по чл. 7 не е предвидено в международен договор, при който РБ е страна, тоест, няма сключена спогодба с Република И.“. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 19.02.2020г., видно от отбелязването върху изпратено Съобщение до жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 7 ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Между страните не е спорно, че такъв международен договор между Република България и И. не е подписан. Не е спорно и че жалбоподателката е с предоставен бежански статут. Спорът е как трябва да се третира по ЗСПД чуждите граждани със статут на бежанец. Категоричен отговор на този въпрос ЗСПД не дава. Действително, по отношение на чужденците, разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани на реципрочна основа или ако е предвидено в друг закон или международен договор. Тоест ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на лицата - чужди граждани, на които е предоставена международна закрила. В същото

време обаче, съгласно чл. 32, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, чужденците, с предоставен статут на бежанец имат всички права и задължения на българските граждани с изключение на правото да участват в избори за държавни и местни органи, национални и местни референдуми, да участват в създаването и да членува в политически партии, да заемат длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство, да бъдат военнослужещи, както и други ограничения, изрично предвидени със закон. ЗСПД не съдържа ограничения в правата на достъп за лицата с бежански статут до социалната система, в частност до регламентирания в него семейни помощи. Отсъствието на специална уредба по отношение на получените бежански статут в ЗСПД следва да се разглежда като липса на ограничение в правата на тези лица по смисъла на чл. 32, ал.1, т.4 ЗУБ и те следва да се третира като български граждани.

На следващо място, на плоскостта на приложимото общностно законодателство, съдът отчита, че съгласно чл. 28, параграф 1 от Директива 2004/83/ЕО, държавите - членки следва да полагат грижи получените статут на бежанец да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка.

При тълкуването на чл. 3, т. 5 от ЗСПД следва да се съобрази и ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година, относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. В чл.29 Директивата предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, се определят от националното право, но съгласно параграф 2 от разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. Няма съмнение, че предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход, както е посочено и в т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС.

С оглед на изложеното, съдът счита, че тълкуване и прилагане на чл.3 от ЗСПД, според което чуждите граждани с бежански статут, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, не разполагат със същите права за социално подпомагане като тези на българските граждани, вследствие на което те не могат да получават семейни помощи за деца извън хипотезата на чл.3, т.5 ЗСПД, противоречи на чл.32, ал.1 от ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона. Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания. Следва да се отчете че оспорваната заповед се явява идентична с вече отменена от АССГ с Решение, Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/1852 от 04.06.2019г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В.. Указанията на съда са задължителни и Д“СП“ В. следва при новото си произнасяне да се съобрази с дадените от съда указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК,
Административен съд София – град, III отделение, 74 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. М. А. А. Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/1852 от 29.01.2020г.,
издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., за ново
законосъобразно произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и
прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – В., да заплати на Х. М. А. А., сумата
от 10.00лева за направените по делото разноси за заплащане на държавна такса по
делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: